

Een openhartig gesprek met...

## JUDITH BLOK

‘De uithuisplaatsing van de kinderen was mijn redding’

Ze dronk dagelijks twee tot drie flessen port en gebruikte cocaïne en crack. Judith Blok was twintig jaar lang zwaar verslaafd. Haar grootste angst was haar vier kinderen kwijt te raken dus zocht ze geen hulp. Uiteindelijk bleek de tijdelijke uithuisplaatsing van de kinderen het begin van een nieuw leven.

Ze schreef er een boek over.





‘Er zullen altijd mensen zijn met een oordeel over mij’



*Mama is verslaafd* is het aangrijpende en eerlijke verhaal over de worsteling van Judith (46) met alcoholisme en drugsverslaving, opgetekend door Steven de Munnik. Ze was niet alleen verslaafd, er was ook sprake van geweld in haar relaties. “Zestien jaar geleden kwam ik in aanraking met jeugdzorg door meldingen van huiselijk geweld. Sindsdien stond ik *in the picture*. Jarenlang volgden er vele gesprekken en ontving ik praktische hulp. Alleen liet ik nooit het achterste van mijn tong zien. Ik was zo bang dat mijn kinderen afgepakt zouden worden vanwege mijn verslaving, dat ik daar niet eerlijk over was.”

Uiteindelijk liep ze door alle problemen vast en zijn haar jongste drie kinderen toch uit huis geplaatst. “Dat moment is gek genoeg mijn redding geweest. Het was de ergste dag van mijn leven, maar het was ook de dag dat ik eindelijk aan mijn herstel kon werken. Ik kon gelukkig al snel terecht in een afkickkliniek, waar ik de hulp kreeg die ik nodig had om van mijn verslaving af te komen. Na negen maanden in een pleeggezin zijn mijn kinderen weer bij mij teruggekomen.”

#### PARANOÏDE EN GEWELDDADIG

Met negentien jaar kreeg Judith haar eerste kind. De relatie met de vader duurde niet lang. Op haar eenentwintigste raakte ze aan de cocaïne verslaafd, vanaf dat moment ging het snel bergafwaarts. Met haar tweede man begon ze ook crack te gebruiken. Hij werd van de drugs paranoïde en gewelddadig. “Drie keer in de week was het raak. Mijn hele lijf was bont en blauw, zeven jaar lang. Als wij aan de crack gingen wist ik hoe het eind van de avond eruit zag. Ik koos voor de drugs en nam de klappen op de koop toe, zo verslaafd was ik. Verschrikkelijk, als ik er nu aan terugdenk.” Met haar tweede man kreeg ze twee kinderen. Later kreeg ze nog een kind met een andere man. Judith had altijd een enorme hang naar meer, zoals ze dat zelf verwoordt. Het zit in haar aard. “Meer mannen, meer drank, meer drugs. Het was een heel proces om daar inzicht in te krijgen.”

Als jong meisje wilde ze graag in het middelpunt van de belangstelling staan. Ze had grote bewijsdrang en behoefte aan bevestiging van haar omgeving. Vanaf haar achtste tot haar vijftiende jaar deed ze intensief aan ballet. Daarna was ze twintig jaar lang de assistent van een illusionist. “Al die aandacht paste goed bij me.” In het begin trad ze drie à vier keer per week op, uiteindelijk nog maar één keer. Optreden werd door haar verslaving steeds lastiger. “Tijdens de show moest ik nuchter zijn. Als ik om twaalf uur ’s nachts thuis kwam ging ik gelijk aan de drugs. Ik heb wel eens met een weggeschminkt blauw oog opgetreden. Als mensen vragen stelden had ik altijd een goede smoes paraat. Sommigen wisten van het geweld en spraken me daar ook op aan. Ze adviseerden me te stoppen met de relatie, maar dat lukte me niet.”

#### TATOEAGE OP POLS

Judith was zich terdege bewust van de ernst van haar verslaving en de situaties waar dat toe leidde. Er waren af en toe momenten vooral, ’s nachts in bed, dat haar geweten opspeelde,





## ‘Ik leefde in de waan van het gebruik’



maar de volgende ochtend onderdrukte ze dat gevoel direct met drank en drugs. “Ik leefde in de waan van het gebruik. Natuurlijk voelde ik me enorm schuldig naar de kinderen. Het was een rollercoaster. Ik wilde stoppen en veranderen, maar het volgende moment belde ik alweer de dealer. Het ging niet.”

Op de binnenkant van haar pols staat een tatoeage: 10-5-2018. De dag waarop ze voor het eerst *clean* was, twee weken nadat haar drie jongste kinderen uit huis waren geplaatst. “De uithuisplaatsing was verschrikkelijk. Nu is het zover dacht ik, die zie ik nooit meer terug. Precies waar ik altijd zo bang voor was. Gelukkig heeft het niet lang geduurd, negen maanden later kon ik ze weer in mijn armen sluiten. In de kliniek heb ik het 12-stappenprogramma gevolgd, dat leerde mij op alle fronten helen. Dus ook mijn schuldgevoel naar de kinderen. Ik begreep dat ik de ziekte verslaving had, waardoor ik geen goede keuzes kon maken en ook niet kon stoppen met gebruiken. Dat besef heeft mij echt geholpen. Tijdens de eerste meetings in de kliniek waarin andere vrouwen hun vergelijkbare verhaal vertelden, ervoer ik bevestiging en erkenning. Ze kwamen uit

dezelfde ellende, dat gaf steun.” Voor de kinderen was de uithuisplaatsing uiteraard niet prettig. Volgens Judith hebben de twee jongste meisjes, op dat moment drie en zes jaar, er het minst onder geleden. “Ze waren nog jong en kwamen bij mij om de hoek in een warm pleeggezin terecht. Ze konden op dezelfde school blijven en nog steeds met hun vriendjes en vriendinnetjes afspreken. Voor mijn zoon was het anders. Hij kwam met tien jaar in Callantsoog terecht bij een pleegvader. Hij kijkt minder positief terug op die periode. Mijn oudste zoon was negentien en mocht thuis blijven. Voor hem was het een tegenstrijdige situatie. Aan de ene kant was hij blij dat zijn moeder eindelijk hulp kreeg. Hij heeft natuurlijk het meest meegekregen van het huiselijk geweld en mijn verslaving. Ook hij was wanhopig en uitgeput. Aan de andere kant verlieten zijn broertje en zusjes het huis zonder dat hij wist of en wanneer ze terug zouden komen.”

### SCHRIJNENDE SITUATIES

*Mama is verslaafd* is een ongefilterd verslag van het leven van Judith. Ze spaart zichzelf niet. “Ik wilde mezelf niet als slachtoffer neerzetten. Als je het doet, dan doe je het goed en ga je er geen mooiere geschiedenis

van maken, vond ik. In het boek vertel ik het ‘echte’ verhaal.” Judith hoopt met het boek bewustzijn te creëren over de schrijnende situaties van moeders die kampen met verslaving. “Hoe schrijnender, hoe minder snel ze hulp zoeken in de angst hun kinderen te verliezen. Het is een verschrikkelijk dilemma. In mijn geval niet alleen voor mij, maar ook voor mijn oudste zoon én voor mijn ouders. Mensen vragen me waarom ze niet ingrepen, maar zij ervoeren hetzelfde dilemma. Mijn kinderen waren alles voor mijn ouders. Moesten zij dan verantwoordelijk worden voor een eventuele uithuisplaatsing? Dat konden ze niet. Ze probeerden waar mogelijk mijn kinderen op te vangen en mij te helpen.” Nadat de drie kinderen weer terug waren bij Judith, de ondertoezichtstelling was beëindigd en de rust teruggekeerd, bedacht ze wat haar had kunnen helpen tijdens haar crisisjaren. “Ik vond het onbegrijpelijk dat jeugdzorg niet met ervaringsdeskundigen werkte. Contact met mensen met een verslavingsverleden had mij kunnen helpen. Ze hadden waarschijnlijk gezien dat ik verslaafd was en dat veel problemen daarmee samenhangen. Ze hadden angst bij me kunnen wegnemen. Ook was uithuisplaatsing wellicht niet nodig geweest als ik eerder de juiste hulp had gekregen.”

## ‘Ik wil mezelf niet als slachtoffer neerzetten’

Judith heeft inmiddels zelf een opleiding tot ervaringsdeskundige gevolgd en werkt al twee jaar bij jeugdzorg. “Ik word ingezet bij gezinnen waar dezelfde problematiek heerst als ooit bij mij. Mijn verhaal en de ‘snelle’ terugplaatsing van mijn kinderen geven anderen hoop. Sommigen vinden daardoor de motivatie om eerlijk te zijn over hun problemen en kunnen dan eindelijk de juiste hulp aannemen.”

### VERSCHRIKKELIJKE MOEDER

Sinds kort is Judith ook adviseur bij de Raad voor de Kinderbescherming. “Ik ben de eerste op landelijk niveau, daar ben ik trots op. We zijn net begonnen. Als ervaringsdeskundige zal ik worden ingezet op verschillende vlakken, bijvoorbeeld door een vrijblijvend gesprek te voeren met iemand wiens kinderen uit huis zijn geplaatst of door adviezen te geven aan beleidsmakers.” Op het moment is Judith nog de enige ervaringsdeskundige die voor jeugdzorg werkt. Haar doel is dat over tien jaar veel meer ervaringsdeskundigen families begeleiden. “Ik ben een eigen jeugdzorginstelling gestart en ondersteun ouders die te maken krijgen met ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van hun kinderen. Ik merk dat ze niet alleen voor korte termijn, maar ook voor een langere periode hulp nodig hebben, bij evaluaties bijvoorbeeld, rechtszaken of bij het lezen van rapportages.” Namens Kenter Jeugdhulp treedt Judith bovendien op in een aantal voorstellingen over pleegzorg. Drie sprekers delen op het podium hun verhaal met het publiek.



Tekst: Meta van der Meijden. Fotografie: Daan Ruijter.

Judith vertelt openhartig over haar leven in de hoop anderen te helpen. Dat ze daarvoor eerlijk en kwetsbaar de toeschouwers te woord moet staan, kost haar geen moeite. “Er zullen altijd mensen zijn met een negatief oordeel over mij. Zij vinden me een verschrikkelijke moeder die geen kinderen had mogen krijgen.”

### OOGAPPELTJE

Enkele maanden voor de lancering van haar boek is de vader van Judith overleden. Ze is dankbaar dat hij haar nog *clean* heeft meegemaakt en getuige was van de start van het boek. “Hij was zo trots op me.” Ze raakt geëmotioneerd. “Mijn vader heeft zoveel moeilijke jaren met me meegemaakt. We waren heel *close*, hij was alles voor me. Ondanks dat hij gek van me werd, bleef ik zijn oogappeltje. Tot op zijn sterfbed lag hij te glunderen als ik over mijn boek vertelde. Fantastisch, dat we dat nog hebben kunnen delen.” ★



Voor meer informatie over de jeugdzorginstelling van Judith zie: [www.judithblokggz.nl](http://www.judithblokggz.nl)  
Boek *Mama is verslaafd* is te koop bij de reguliere boekenwinkel in de regio en te bestellen via [bol.com](http://bol.com).